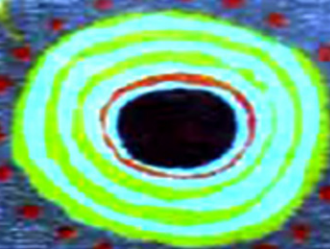

၇၃၆၄

ရာဇဝင်သစ် ခဲ့သော ကောင်းပုံ

အခန်း (၁)

ပြီးခဲ့တဲ့ လပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်နီးပါး အချိန်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်ဟာ စာတစ်ပုဒ်မှ အောင်အောင်မြင်မြင် မရေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အဖြစ်ခံယူထားပါလျက်နဲ့ စာမရေးနိုင်တာဟာ ရှက်စရာကောင်းလှသလို အတော်လည်း ကြေကွဲခံပြင်းစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

အဲဒီကာလတွေမှာ ဝါကျအတိုအထွာ၊ ကဗျာအပိုင်းအစနဲ့ စကားလုံး အတော်များများကို ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ စုဆောင်းနိုင်ခဲ့ပေမယ့် စာမျက်နှာပေါ်ချရေးနိုင်လောက်အောင်တော့ ခံစားမှုတွေအားမကောင်းခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော်အပါအဝင် ကိုယ့်စာကို ကိုယ်တိုင်ရေးတဲ့ စာရေးဆရာတိုင်းဟာ ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လောက်ကောင်းမွန်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေရှိနေပါစေ ... ခံစားမှုတွေ မနိုးထခဲ့ရင် အဲဒီအကြောင်းအရာကို စာမျက်နှာပေါ် ရွှေ့လျားစီးဆင်းစေဖို့ ကိစ္စဟာ အတော့ကို ခက်ခဲပင်ပန်းလှပါတယ်။

အတင်းဖျစ်ညှစ်ရေးရင် တစ်ပုဒ်တစ်လေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းနဲ့ တော့ ကျွန်တော် စာမရေးချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းငုပ်တုပ်ထိုင်နေခဲ့ရတယ်။

စာရေးဆရာအတော်များများ ဟာ တစ်ခါတလေ စာရေးမရတဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံရလေ့ရှိတယ်။ ဒါကို အနုပညာကြွက်တက်ခြင်းလို့ ခေါ်နိုင်သလို၊ အာရုံခံစားမှု ညောင်းညာ ကိုက်ခဲခြင်းလို့ လည်း သတ်မှတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ရတာ၊ တစ်ခါတလေ မဟုတ်သလို ၊ တစ်လနှစ်လလည်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ လပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ပါ။ အဲဒီကာလတွေမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဘာကိုမှ ဖန်တီးချင်စိတ်မရှိသလို၊ ဘာကိုမှ လည်း အာရုံဝင်စားလို့ မရခဲ့ပါဘူး။

အထူးသဖြင့်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ခွန်အားတွေဟာ သိသိသာသာ ကို လျော့နည်းနေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ဖတ်ရှုဖူးတဲ့ ဆေးပညာစာအုပ်တွေရဲ့ အဆိုအရ ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ စိတ်ကျရောဂါလို့ အကြမ်းဖျင်း သတ်မှတ်ရမှာ ပါ။

အရင်က ကျွန်တော် စိတ်ဓါတ်ကျတဲ့ အခါဖြစ်စေ၊ စာမရေးနိုင်တဲ့ အခါဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဆေးမီးတိုတွေနဲ့ ဖောက်ခွဲပစ်လေ့ရှိခဲ့တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်သွားတာမျိုး၊ ရီဝေယစ်မူးပစ်လိုက်တာမျိုးပါ။

ဒါပေမဲ့ အခုကာလကိုတော့ အဲဒီဆေးမီးတိုတွေနဲ့ ကျွန်တော်ခပ်လွယ်လွယ်မကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ စိတ်ကြည်ဆေးတွေ သောက်ကြည့်တော့လည်း သက်သာသလိုလို ရှိပေမယ့်၊ ဟုတ်တိပတ်တိ စာမရေးနိုင်ခဲ့ဘူး။

ကျွန်တော်စာရေးဖို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ ညဘက် မျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်မရတဲ့ အခါအိပ်ဖို့ ကြိုးစားလေပိုပြီး အိပ်မပျော်လေ အဖြစ်မျိုးပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ရေးချင်စိတ်ပေါ်လာမှ ပဲ ရေးတော့မယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ကိုလျော့ချပစ်ခဲ့ရတယ်။

ဒီအတောအတွင်း ကျွန်တော့်ကို စာမူတောင်းမယ့် အယ်ဒီတာမင်း တချို့နဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းလုပ်ခိုင်းမယ့် ဒါရိုက်တာမင်းတချို့ကို ကွေ့ပတ် ရှောင်ခဲ့ရပါတယ်။

ရှောင်မရလို့ စာမူနဲ့ ဇာတ်ညွှန်း အတောင်းခံရတဲ့ အခါ ကျွန်တော် စာမရေးနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြပေမယ့် မယုံကြည်ပါဘူး။

အဲဒီတော့လည်း ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးပြီး၊ အဲဒီကတိတွေကို ကျွန်တော့်ဘာသာ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်လည် ချိုးဖောက်ပစ်ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းထဲမှာ စကားလုံးတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ တော့ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေကြောင်း မသိသေးတဲ့ တချို့တလေက အထင်အမြင်လွဲမှားကြမှာ ပါ။ "ဒီကောင်က ... ကြီးကျယ်တယ်။ ရေးခိုင်းတာရေးမပေးဘူး" ...လို့ စိတ်ဆိုးကြောင်း ပြန်ကြားရတဲ့ အခါ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

(ဒီစာကို ဖတ်မိရင်တော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ)

အခန်း (၂)

လပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် လေလွင့်စီးမြောနေခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို စာရေးချင်စိတ်တွေ ပြည်လည်ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ တကယ့်တကယ် ရေးကြည့်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ခါမှ စာမရေးခဲ့ဖူးသူ သူတစ်ယောက်လို အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေလေရဲ့ ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အားလုံးကို "တစ်"က ပြန်စခဲ့ရတယ်။ ဝတ္ထုတိုလေးတွေအရင်ရေးပြီးမှ လုံးချင်းကိုရေးပါတယ်။

အကြောင်းအရာရွေးရမှာ လည်း လေးလေးလံလံတွေကိုဖယ်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကိုပဲ ရွေးခြယ်ခဲ့တယ်။ အခုဝတ္ထုဟာ ကျွန်တော် တစ်ချိန်ကရေးဖူးတဲ့ "အကြေကောက်" ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တွေအကြောင်းပါ။ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုအနေနဲ့ အကြောက်ကောက်ဟာ ပြီးသွားပြီဖြစ်ပေမယ့်၊ ဇာတ်ကောင်တွေကတော့ ဆက်လက်ရှင်သန်နေသေးလို့ ဆက်ရေးလိုက်တာပါ။ အကြေကောက် ဖတ်ဖူးသူတွေအတွက် ဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ အလွယ်တကူ ရင်းနှီးသွားမှာ ဖြစ်ပြီး၊

မဖတ်ဖူးသူတွေ အတွက်တော့ သီးခြားဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လို့ ခံစားနိုင်အောင် ကြိုးစားထားပါတယ်။ တကယ်လို့ များ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ ပရိတ်သတ်နဲ့ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်၊ အကြေကောက်ဇာတ်လမ်းတွဲကို ဆက်လက်ရေးသားသွားပါ့မယ်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြောချင်တာကတော့ ကျေးဇူးစကားပါ။

ကျွန်တော် စာမရေးနိုင်ဘဲ စိတ်ဓာတ်တွေ ချွတ်ခြံကျနေခဲ့တဲ့ နေ့ရက်တွေမှာ ရော၊ စာရေးချင်စိတ်ကို ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေခဲ့တဲ့ ကာလတွေမှာ ပါ ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည်ပေးတဲ့ မိသားစုဝင်များ။

ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်တွေ ဖွင့်ထုတ်ဖောက်ခဲ့ရင်း အဝါကတ်တွေ ဖြစ်သွားတဲ့ အခါ သည်းခံဖေးမပေးကြတဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများ။

ရစရာရှိတဲ့ စာမူကို အတင်းအကြပ်မတောင်းဘဲ "ရေးချင်စိတ်ပေါ်မှ ရေးပါ၊ ကောင်းကောင်း သာရေး" ... ဆိုပြီး စိတ်ရှည်စောင့်ဆိုင်းပေးတဲ့ ဉာဏ်ဝင်းစာပေက ဒေါ်ဌေးဌေးမော်....။

အထူးသဖြင့်ကတော့

ကျွန်တော့်ကိုစာရေးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ကြတဲ့ ပရိသတ်များ နဲ့ ၊ အခု "မှော်နတ်သမီးရဲ့ အကြေကောက်ပုံပြင်" စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုအားပေးကြမယ့် ပရိသတ်များ။

အားလုံးကို အမှတ်တရ ကျေးဇူးတင်ရှိလှပါတယ်။

နေနော်

အခန်း (၁)

လပြည့်ညဟာ အမူပိုတဲ့ အပျိုမလေးတစ်ယောက်လို ဆည်းဆာကန့် လန့်ကာကို လှစ်ပြီး ယိမ်းယိမ်းနွဲ့နွဲ့နဲ့ ဖြည်းဖြည်းလေး ထွက်ပြုလာတယ်။

ညဉ့်လေနုနုကတော့ ဆိပ်ဖလူးပန်းရနံ့တွေနဲ့ အတူ စံပယ်ပန်းနံ့တွေ ကိုပါ တင်ဆောင်ခေါ်ယူလာတယ်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ကလေးတွေရဲ့ ဆော့ကစားသံက ညဉ့်လေနဲ့ အတူပျံ့လွင့်မြောပါပြီး ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်ရှိလာတယ်။ အဲဒီကလေးတွေရဲ့ အသံထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ကလေးမလေးရဲ့ အသံလည်း ပါတယ်။

ဖတ်လက်စ စာအုပ်ထဲကို အာရုံဝင်စားလို့ မရတော့တာနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ လရောင်ကြောင့် ဝင်းပ လင်းမြနေတဲ့ မြေသလင်းမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ အကြံကောက်လေးဟာ ... ကလေးတစ်အုပ်နဲ့ "ပုစွန်ဆီဆိတ်ဆိတ်" ကစားနေလေရဲ့ ။

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်က ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း သူတို့ ကစားတာကို ကျွန်တော်ငေးကြည့်နေမိတယ်။

အရင်က ခုလိုမျိုး လထိန်ထိန်သာတဲ့ ညမျိုးဆိုရင် ထုပ်ဆီးတိုးတမ်းတို့ ၊ လိုက်တန်းပြေးတမ်းတို့ ကစားတတ်ကြပေမယ့် ခုတော့ အဲဒီလိုက

စားနည်းမျိုး မကစားကြဖို့ ကျွန်တော်တားထားရတယ်။

ကလေးတွေကို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ အကြံကောက်လေးကို ပါ။ အဲဒါအပြင် ကလေးတွေနဲ့ ရန်မဖြစ်ဖို့ ၊ ဖက်မငြင်းဖို့ လည်း တိုးတိုး တိတ်တိတ် သတိပေးရပါသေးတယ်။

နို့မို့ဆိုရင် ဗိုက်ကလေးစူတူတူနဲ့ မကြာခင်သားကောင် မိခင်ဖြစ် တော့မယ့်သူဟာ ကလေးတွေနဲ့ ပြိုင်ပြီးငြင်းချင်ငြင်းနေတတ်လို့ ပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကလည်း ရွှေခြံငဲ့ရဲ့ သမီးအကြီး သူနဲ့ ပြဿနာဖြစ် လို့ ကျွန်တော် ရှင်းပေးလိုက်ရပါသေးတယ် ။ အရပ်တွေထောင်ပစ်တာ မှာ သူက စည်းခိုးတယ်ဆိုပြီး ငြင်းကြတာပါ။

"မမီး ... ဘဲလို မညစ်နဲ့ ကွာ"

"ဟဲ့ ..ငါက ဘာညစ်လို့ လဲ နင့်ဟာနင် မနိုင်တိုင်း သူများကို ရှုံးမဲ မမဲ နဲ့ "

"မမီးက စည်းခိုးတာကြီးကို....."

အဲဒီလိုနဲ့ သူတို့ ပြဿနာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခိုင်ဖုန်းတရားရုံးကိုရောက်လာတယ်။ သူစည်းခိုးမခိုး အဆုံးအဖြတ်ပေးပါပေါ့။

"မီးလည်း သူတို့ တားထားတဲ့ စည်းနောက်ကနေ ပစ်တာပဲ ကိုကိုရဲ့ "

"ကဲပါလေ .. ဘယ်လိုပစ်သလဲ ပစ်ကြည့်ကြစမ်းပါ"

ဆိုပြီးပစ်ခိုင်းလိုက်တော့မှ

လားလား ကျွန်တော့်ထက်စာရင် သေးညှက်လှပေမယ့် ဆယ်နှစ် အရွယ် ကလေးတွေထက်ပိုပြီး မြင့်မားထွားကျိုင်းတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စ

ည်းရဲ့ ရှေ့ကိုငုံ့ကိုင်ပြီး ပစ်တော့တာကိုး။ အဲဒီတော့ သူပဲ ပွဲတိုင်းနိုင် တော့တာပေါ့။

"မီး ကိုယ်ကို အဲဒီလိုရှေ့ကိုင်းပြီး မပစ်နဲ့ လေ"

"ဟယ်....သူတို့ လည်း အဲဒီလိုပစ်တာပဲ ဥစ္စာ၊ ကိုကို မတရားမလုပ်နဲ့ နော်"

ကျွန်တော် အတင်းအကြပ်တားမြစ်ရင် ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ကော က်မယ်ဆိုတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ သူတို့ပြန်လာတယ်။

ဒါကြောင့် သူလည်း စိတ်မကောက်အောင်၊ ရွှေခြုံငုံ့ရဲ့ ကလေးတွေ လည်း ကျေနပ်အောင် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ပုံက ပေါင်ချိန်လောက်နီးနီး တရားမျှတချင်မှ မျှတမှာ ဖြစ် ပေမယ့် နှစ်ဖက်စလုံးကတော့ ကျေနပ်သွားကြတယ်။

ကလေးတွေကို နဂိုစည်းအတိုင်းပစ်ခိုင်းပြီး သူပစ်ဖို့ စည်းကိုတော့ န ဂိုစည်းထက်တစ်ထွာလောက်နောက်ဆုတ်ပြီး အသစ်တားပေးလိုက်တာ ပါ။

စည်းတားရင်း ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်မကောက်အောင် သူ့ဘက်ပါ တယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ မျက်စေ့တစ်ဖက်မှ ဝတ်ပြလိုက်ရ ပါသေးတယ်။ ကလေးဆန်လှတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကြေကောက်လေး စိတ်မကောက်ဖို့ က အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။

ခုလည်း ပက်လက် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း သူတို့ ရဲ့ ကစားပွဲကို မျ က်ခြည်မပြတ် အာရုံစိုက်နေရတယ်။

"ပစ္စန်ဆီဆိတ်ဆိတ် ... ကြက်တူရွေး တံခါးပိတ် ဂျိပ်"

"ကဲ တော်ပြီ မီးရေ ကလေးတွေမနက် ကျောင်းတက်ရဦးမယ် စ

ကားဝိုင်း သိမ်းလိုက်ကြတော့"

ထိုင်ဆော့ရတာမျိုးကို ပြေးလွှားခုန်ပေါက်နေရတာလောက် သဘောမကျတဲ့ ကလေးတွေက ကျွန်တော့်စကားကို အလွယ်တကူလက်ခံပြီး လူစွဲလိုက်ကြတယ်။

သူတို့ 'မမီးတုတ်' လို့ လက်ပြကြပြီး ကျွန်တော့်ကိုတော့ "ဦးဦး... သွားမယ်" လို့ နှုတ်ဆက်ကြပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အသက်က နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ထက် ခြောက်နှစ်ခုနှစ်နှစ်လောက် ငယ်တဲ့ အပြင်ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက်ပိုပြီး အရွယ်တင်တဲ့ သူ့ရဲ့ နုပျိုမှုကိုတော့ ယှဉ်လို့ မရတာ အမှန်ပါ။

သူ.... ကျွန်တော့်အနားမှာ လာထိုင်ပြီး ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့သောက်ရင်းမေးတယ်။

"ကိုကို မနက်ဖြန်သွားမယ် မဟုတ်လား"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"ကာတွန်း နောက်နောက် မင်္ဂလာဆောင်လေ"

"သွားတာပေါ့ မီးရော မလိုက်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း မလိုက်တော့ဘူး ။ဒီဗိုက်ကြီးနဲ့ လူကြားထဲမသွားချင်ဘူး"

ဗိုက်ကို ပုတ်ရင်း ပြောလာလို့ သူ့ဗိုက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ (၅) လကျော်လို့ (၆)လထဲဝင်လာပေမယ့် သူ့ဗိုက်ကြီးက မီးပုံးပျံကြီးလို ပူဖောင်းမနေပါဘူး အပျိုဗိုက်မို့လို့ ခပ်စုစု ခပ်ပူပူအဆင့်လောက်ပါ။

အင်္ကျီပွပွကြီးနဲ့ ဖုံးကွယ်လိုက်ရင် မသိသာပေမယ့် သူကတော့ အဲဒီမဖြစ်ညစ်ကျယ် ဗိုက်လေးကိုပဲ ဧရာမဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးလို မကြာခဏ ညည်းညူတတ်ပါတယ်။ ခုလည်း သူ့ဗိုက်ကြောင့် မင်္ဂလာဆောင်မလိုက်တော့ဘူးလို့ ငြင်းဆန်တာကို ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သဘောတူလိုက်ရတယ်။

"သူများ တွေ မင်္ဂလာဆောင်ကြတာမြင်တော့ ကိုယ်တောင်မင်္ဂလာဆောင်ချင် လာပြီ"

"အံ့မာကိုကိုနော်"

"ကိုယ်က မီးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ချင်တာကို ပြောတာ"

"ဪ မဆောင်ခဲ့ဖူးဘူးကိုး"

"ဘယ်မှာ ဆောင်ခဲ့ရလို့ လည်း မီးရဲ့ ။ နယ်မှာ က ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးပဲ လုပ်ခဲ့ဖူးတာလေ။ မင်္ဂလာဆောင် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ မလုပ်ခဲ့ရပဲ။"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူက မျက်နှာလေးကို ရှုံ့မဲ့ပြီး ခပ်ငေါ့ငေါ့လေသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

"အဲဒီမင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးတောင်ကံကောင်းလို့ အထမြောက်ခဲ့တာပါနော်"

သူ့စကားကို ကျွန်တော် ရယ်မောရင်း ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်ရပါတယ်။ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးဟာ အတော်ကို ကသီလင်ကနိုင်ပြီး ရယ်မောစိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းစွာ အထမြောက်ခဲ့ရတာပါ။

အဲဒီမင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးမတိုင်မီ သူနဲ့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကလည်း

တချို့မိတ်ဆွေများ သိတော်မူကြတဲ့ အတိုင်း

အတော့်ကိုရယ်စရာကောင်းသလို အသည်းထိတ်စရာလည်း
ကောင်းလှပါတယ်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် ကာလ
တိမ်ပြာတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ စတင်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ
နည်းနည်းပြန်ပြောပြချင်ပါတယ်။

*